

chytré sankce uplatňované v rámci všech unijních sankčních režimů.

Do doby přijetí příslušných změn unijního práva patrně nelze jako dočasné řešení vyloučit odklon Unie od chytrých sankcí k sankcím plošným (uplatňovaným vůči jednotlivým státům). Uplatňování chytrých sankcí přitom bylo dosud považováno za vhodné řešení v případech, kdy by plošné sankce nepřiměřeně omezovaly obyvatelstvo dotyčného státu. Odklon od chytrých sankcí k sankcím plošným by tedy v těchto případech představoval „krok zpět“ a navíc by se stěžejší mohl týkat jiných než teritoriálních sankčních režimů Unie. Režim Al-Kajdá i autonomní teroristický režim EU jsou svou povahou zaměřeny vůči konkrétním osobám a subjektům, neboť projevy terorismu není v dnešním světě jednoduše možné omezit na určitý stát. Právě chytré sankce měly tento globální rozměr terorismu reflektovat.

V případě sankcí provádějících rezoluce RB OSN však nemusí hledání dočasného řešení nutně probíhat pouze na unijní úrovni. RB OSN si je vědoma významu provádění sankcí ze strany Unie, jenž je spolu s prováděním sankcí ze

strany Spojených států amerických zásadní. Důsledkem rozsudku Kadi-II-SD tak může být, že i sama RB OSN bude s ohledem na Unii sankce ve svých rezolucích větší měrou konstruovat jako plošné. V případě chytrých sankcí nelze rovněž vyloučit, že Výbor pro sankce OSN začne oproti dosavadní praxi vyhotovovat shrnutí důvodů ve stručnější podobě než doposud tak, aby případným žalobcům před unijním soudem neposkytl příliš široký prostor pro požadování dalších souvisejících důkazů a informací od příslušného unijního orgánu, potažmo Výboru pro sankce OSN a navrhujícího státu.

V bezprostřední budoucnosti lze v důsledku rozsudku Kadi-II-SD předpokládat další nárůst počtu sankčních žalob, které budou vzhledem k obtížím při předkládání požadovaných informací a důkazů unijnímu soudu ze strany příslušných unijních orgánů s vysokou pravděpodobností úspěšné. Hlavní poselství rozsudku Kadi-II-SD totiž spočívá v tom, že „chytré“ sankce za současného stavu unijního práva v podstatě příliš chytré nejsou, neboť v případě soudního řízení je lze velice snadno zpochybnit.

Právní úprava nekalých praktik a národní procesní pravidla

JUDR. VĚRA KNOBLOCHOVÁ, PH.D.

Soud: Soudní dvůr Evropské unie

Označení judikátu: věc C-206/11, Georg Köck proti Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb, dosud nepublikováno ve Sbírce rozhodnutí

Datum rozhodnutí: 17. ledna 2013

Rozsah právní problematiky: ochrana spotřebitelů, nekalé obchodní praktiky vůči spotřebitelům na vnitřním trhu, právní úprava členského státu, která stanoví předchozí povolení k vyhlášení „výprodeje“

Související judikatura: rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Sb. rozh. s. I-10909; rozsudek ze dne 14. ledna 2010, Plus Warenhandels-gesellschaft, C-304/08, Sb. rozh. s. I-217, rozsudek ze dne 23. dubna 2009 ve spojených věcech VTB-VAB NV proti Total Belgium NV (C-261/07) a Galatea BVBA proti

Sanoma Magazines Belgium NV (C-299/07), Sb. rozh. s. I-02949

Relevantní ustanovení: směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2004/2006 (směrnice o nekalých obchodních praktikách)

Závěr soudu

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES)

č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud nařídil ukončení obchodní praktiky, na kterou se příloha I této směrnice nevztahuje, pouze z důvodu, že uvedená praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by sám provedl posouzení nekalé povahy dotčené praktiky s ohledem na kritéria uvedená v člancích 5 až 9 uvedené směrnice.

Předmětem následujícího komentáře je rozsudek, v němž se Soudní dvůr věnoval nekalým obchodním praktikám. Příležitost vyjádřit se k této otázce významné z hlediska ochrany spotřebitelů získal na základě předběžné otázky, jejímž prostřednictvím se ho dotázal rakouský nejvyšší soud, zda je z hlediska evropského práva přípustná vnitrostátní úprava, která umožňuje národnímu soudu zakázat obchodní praktiku z důvodu, že pro její provádění nezískal obchodník potřebné povolení, aniž by však tento soud zkoumal její nekalost.

Dotčenou unijní úpravou je směrnice o nekalých obchodních praktikách¹ (dále směrnice), která je založena na principu plné harmonizace a která tak nedává členským státům příliš prostoru pro zakotvení vnitrostátních ustanovení, jež by se lišila od směrnice, a to ani tehdy, byla-li by pro spotřebitele příznivější.

Níže komentované rozhodnutí se řadí mezi početné judikáty věnované problematice nekalých obchodních praktik. Jeho význam spočívá v tom, že tentokrát v něm byla pozornost Soudního dvora zaměřena nejen na transpozici směrnice do vnitrostátního právního řádu, ale především na národní procesní pravidla, jež byla v daném členském státě přijata za účelem potírání nekalých praktik používaných obchodníky vůči spotřebitelům. Směrnice v této otázce ponechává členským státům určitý prostor a možnost uvážení. V níže komentovaném rozhodnutí šlo Soudnímu dvoru o to vymezit, kam až tento prostor a volné uvážení členských států sahají.

Skutkový základ případu

Georg Köck, rakouský podnikatel, vyhlásil „úplný likvidační prodej“, o němž informoval veřejnost různými prostředky. Před vyhlášením likvidačního prodeje však nepožádal příslušný správní orgán o povolení, což vyžaduje rakouské právo. Sdružení na ochranu proti nekalé soutěži proto podalo u příslušného soudu žalobu na zdržení se tohoto protiprávního jednání. Žaloba však byla zamítnuta, proti čemuž se sdružení odvolalo. S odvoláním uspělo. Následně podal proti rozhodnutí opravný prostředek podnikatel Köck.

Nejvyšší soud rozhodující o opravném prostředku se na základě předběžného posouzení domníval, že opravný prostředek pana Köcka by měl zůstat při použití vnitrostátních ustanovení bez úspěchu. Současně měl však tento soud za to, že vyřešení případu závisí na výkladu směrnice o nekalých obchodních praktikách. Nevyloučil totiž, že podle uvedené směrnice může být soudní zákaz nekalé praktiky považován za přijatelný pouze tehdy, pokud samotné rozhodnutí správního orgánu splňuje požadavky směrnice. V popsáném případě je přezkum nekalé obchodní praktiky převeden ze soudů na správní orgány; současně podle jeho názoru neexistuje předpoklad, že je dotčená praktika nekalá za všech okolností (viz čl. 5 odst. 5 směrnice). Z uvedených důvodů nejvyšší soud přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Brání čl. 3 odst. 1 a čl. 5 odst. 5 směrnice [...] nebo jakékoli jiné ustanovení [této směrnice] vnitrostátní právní úpravě, podle níž je vyhlášení výprodeje bez povolení příslušného správního orgánu nepřípustné, a proto musí být v soudním řízení zakázáno, aniž soud v tomto řízení musí zkoumat klamavou, agresivní či jinak nekalou povahu této obchodní praktiky?“

Právní analýza

Podstatou předběžné otázky bylo, zda musí být směrnice vykládána tak, že brání vnitrostátnímu soudu nařídít ukončení obchodní praktiky pouze z důvodu, že dotčená praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, které je ze zákona vyžadováno, aniž by soud sám posoudil, zda je obchodní praktika nekalá. Než Soudní dvůr na tuto otázku odpověděl, zabýval se následujícími aspekty:

(i) Posouzení, zda je dotčená praktika, tj. vyhlášení výprodeje, obchodní praktikou ve smyslu směrnice

Při analýze této otázky vyšel Soudní dvůr z definice obchodní praktiky uvedené v čl. 2 písm. d) směrnice. Toto ustanovení definuje obchodní praktiku jako „jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikaci včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli“ (k definici obchodní praktiky srov. též rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, *Mediaprint Zeitungs-*

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/29/ES ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnice Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004

und Zeitschriftenverlag, C-540/08, Sb. rozh. s. I-10909, bod 17). S ohledem na uvedené dospěl Soudní dvůr k jednoznačnému závěru, že reklamní opatření, jež jsou předmětem sporu, týkající se prodeje zboží spotřebitelům za výhodných podmínek nebo cen jasně spadají do obchodní strategie a směřují přímo k podpoře a prodeji dotčeného zboží. Proto představují obchodní praktiku ve smyslu čl. 2 písm. d) směrnice.

(ii) Posouzení, zda vnitrostátní úprava vyžadující předchozí povolení pro výprodej spadá do působnosti směrnice

Následně se Soudní dvůr věnoval posouzení otázky, zda dotčená ustanovení vnitrostátního práva, jejichž základem je povinnost požádat příslušný správní orgán o povolení uspořádat výprodej a zahájit jej teprve na základě tohoto povolení a v rozsahu v něm uvedeném, mohou spadat do působnosti směrnice.

Soudní dvůr vyšel ve svých úvahách z cílů směrnice. Jedním z hlavních cílů je ochrana ekonomických zájmů spotřebitelů před nekalými obchodními praktikami. Aby dotčená vnitrostátní úprava spadala do věcného rozsahu působnosti směrnice, musí být jejím předmětem obchodní praktiky vůči spotřebitelům. Jak Soudní dvůr judikoval v již citovaném rozsudku Mediaprint, viz výše, body 21 až 24, není rozhodující, zda dotčená právní úprava chrání vedle spotřebitelů též soutěžitele. Směrnice se však netýká případného poškozování ekonomických zájmů pouze soutěžitelů nebo obchodních vztahů mezi obchodníky.

Podle názoru Soudního dvora předmětná vnitrostátní úprava představuje opatření, které slouží k boji proti nekalým obchodním praktikám v zájmu spotřebitelů, a proto do působnosti směrnice spadá.

(iii) Analýza, zda jsou dotčená vnitrostátní ustanovení v souladu se směrnicí

Po dvou dílčích závěrech zmíněných výše se Soudní dvůr mohl konečně věnovat posouzení, zda jsou předmětná vnitrostátní ustanovení v souladu se směrnicí. Jak vyplývá přímo ze směrnice (srov. čl. 5 odst. 5 směrnice) a jak bylo potvrzeno ustálenou judikaturou,² za nekalé se vždy, tj. bez nutnosti posuzování, považují obchodní praktiky uvedené v příloze I směrnice. Praktika, která v příloze obsažena není, může být prohlášena za nekalou pouze v návaznosti na posouzení jejího nekalého charakteru v souladu s kritérii stanovenými v člancích 5 až 9 směrnice.

Soudní dvůr se tedy v rámci svých úvah nejprve zabýval hledáním praktik, které jsou uvedené v příloze I směrnice a které by mohly být pro projednávání případ potenciálně relevantní. Zaměřil se na praktiky, na něž odkázali

účastníci řízení před Soudním dvorem, a to konkrétně na praktiky obsažené v bodech 4 (tvrzení, že obchodníkovi /jakož i jeho obchodním praktikám/ nebo produktu bylo uděleno schválení, potvrzení nebo povolení veřejného nebo soukromého subjektu, ačkoli tomu tak není nebo takové tvrzení není v souladu s podmínkami schválení, potvrzení nebo povolení), 7 (nepravdivé tvrzení, že dotčený produkt bude dostupný pouze po omezenou dobu nebo že bude dostupný pouze po omezenou dobu za určitých podmínek, za účelem přimět spotřebitele k okamžitému rozhodnutí bez příležitosti nebo času potřebného k učinění informované volby) a 15 (tvrzení, že obchodník zamýšlí ukončit obchodování nebo se stěhuje, ačkoli tomu tak není) přílohy I směrnice. Avšak ve vztahu ke všem těmto automaticky zakázaným praktikám dospěl Soudní dvůr k jasnému závěru, že dotčený případ nenaplňuje ani jednu z nich. Proto musel přistoupit k dalšímu posouzení, a to souladu či nesouladu vnitrostátního požadavku na povolení pro konkrétní obchodní praktiku s režimem směrnice. V daném případě se tedy nejednalo o obecný zákaz určitých obchodních praktik, který je v souladu s ustálenou judikaturou se směrnicí neslučitelný.³

Soudní dvůr se nejprve ztotožnil se slovy generální advokátky Trstenjak, že směrnice ponechává členským státům určitý rozhodovací prostor, pokud jde o výběr vnitrostátních opatření k potírání nekalých obchodních praktik, a to za podmínky, že jsou přijatá vnitrostátní opatření přiměřená a účinná a že stanovené sankce jsou účinné, přiměřené a odrazující. Dále uvedl, že předběžná nebo preventivní kontrola ze strany členského státu se může za určitých okolností jevit jako přiměřenější a vhodnější než kontrola *a posteriori* nařizující ukončení již uplatněné nebo bezprostředně nastupující obchodní praktiky. Proto mohou podle jeho názoru vnitrostátní opatření spočívat zejména ve stanovení režimu předchozího povolení určitých praktik, jejichž povaha za účelem boje proti nekalým obchodním praktikám takovou kontrolu vyžaduje. Avšak vnitrostátní opatření, která představují provedení směrnice, nemohou zakázat obchodní praktiky pouze z důvodu, že nebyly předmětem předchozího

² Srov. např. rozsudek ze dne 14. ledna 2010, Plus Warenhandels-gesellschaft, C-304/08, Sb. rozh. s. I-217, body 41 až 45, jakož i výše uvedený rozsudek Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag, body 30 až 34.

³ K obecnému zakazu určitých praktik ve vnitrostátním právu se Soudní dvůr vyjádřil zamítavě již několikrát. Srov. např. citovaný rozsudek Mediaprint, bod 41; rozsudek ze dne 23. dubna 2009, ve spojených věcech VTB-VAB NV proti Total Belgium NV (C-261/07) a Galatea BVBA proti Sanoma Magazines Belgium NV (C-299/07), Sb. rozh. s. I-02949, bod 68; výše citovaný rozsudek Plus Warenhandels-gesellschaft, body 48 až 51.

povolení příslušného správního orgánu, aniž by byla posouzena jejich nekalá povaha.

Argumenty podporující tento závěr byly následující: směrnice především brání vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje posouzení obchodní praktiky podle článků 5 až 9 směrnice, jde-li o praktiku, jež není uvedena v příloze I směrnice. Dále Soudní dvůr konstatoval, že právní úprava, na základě níž je přezkum nekalé povahy obchodní praktiky proveden až po jejím zákazu, jenž byl vydán pro nesplnění povinnosti obchodníka získat povolení, není slučitelná s režimem směrnice, protože tato praktika z důvodu své povahy a také s ohledem na faktor času ztrácí pro obchodníka jakýkoliv ekonomický smysl. Taková úprava by podle Soudního dvora vedla ke stanovení obecného zákazu obchodních praktik uplatněných ve zvláštním režimu, přestože jejich případně nekalá povaha nebyla posouzena podle kritérií uvedených v článcích 5 až 9.

Na základě všech výše uvedených úvah dospěl Soudní dvůr k rozhodnutí, že směrnice musí být vykládána v tom smyslu, že brání tomu, aby vnitrostátní soud nařídil ukončení obchodní praktiky, na kterou se příloha I směrnice nevztahuje, pouze z důvodu, že uvedená praktika nebyla předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by tento soud sám provedl posouzení nekalé povahy dotčené praktiky na základě kritérií uvedených v článcích 5 až 9 směrnice.

Závěr

Výše komentované rozhodnutí Soudního dvora z oblasti ochrany spotřebitelů bylo zaměřeno na neustále aktuální problematiku nekalých obchodních praktik vůči spotřebitelům. Tato oblast je v evropském právu regulována směrnicí o nekalých obchodních praktikách, která byla v oblasti ochrany spotřebitelů první směrnicí založenou na plné harmonizaci.

Na rozdíl od dosavadní judikatury se však Soudní dvůr v tomto rozhodnutí nezabýval pouze transpozicí dotčené směrnice do vnitrostátního právního řádu, tedy provedením hmotně právních požadavků směrnice, ale zaměřil se především na přípustnost, resp. nepřípustnost národních procesních pravidel, jež byla přijata k boji proti nekalým obchodním praktikám. V podstatě šlo o posouzení slučitelnosti ve vnitrostátním právu zakotveného zákazu praktiky bez příslušného povolení a obecně tak přípustnosti ex ante kontroly obchodních praktik ze strany státu.

Pochybnosti vznikly v řízení, v němž rakouské sdružení na ochranu proti nekalé soutěži

požadovalo, aby soud rozhodl o jeho návrhu na zdržení se praktiky podnikatele, který nabízel a inzeroval zboží v rámci „úplného likvidačního prodeje“, aniž by pro prodej v likvidaci získal potřebné povolení od příslušného správního orgánu. Soud měl dle návrhu uložit dotčenému podnikateli zdržet se takového prodeje, aniž by však zkoumal povahu předmětné praktiky. V rámci řízení vyvstala otázka, zda by byl takový postup v souladu s plně harmonizovanou směrnicí o nekalých obchodních praktikách.

Soudní dvůr konstatoval, že směrnice ponechává členským státům určitý rozhodovací prostor, pokud jde o výběr vnitrostátních opatření k potírání nekalých obchodních praktik. Argumentoval přitom, že předběžná nebo preventivní kontrola ze strany členského státu může být v některých případech vhodnější než kontrola následná nařizující ukončení již uplatněné nebo bezprostředně nastupující obchodní praktiky. Proto podle jeho názoru mohou vnitrostátní opatření spočívat zejména ve stanovení režimu předchozího povolení určitých praktik, jejichž povaha za účelem boje proti nekalým obchodním praktikám takovou kontrolu vyžaduje. Avšak pro takovou předběžnou kontrolu stanovil Soudní dvůr zároveň podmínky: vnitrostátní opatření nemohou zakázat obchodní praktiky pouze z důvodu, že nebyly předmětem předchozího povolení příslušného správního orgánu, aniž by byla posouzena jejich nekalá povaha dle článků 5 až 9. Situace, kdy posouzení nekalé povahy nepřichází v úvahu, nastane pouze tehdy, jedná-li se o některou z nekalých praktik obsažených v příloze I směrnice, kde jsou vyjmenovány klamavé a agresivní praktiky považované za zakázané za všech okolností.

Závěr Soudního dvora k předložené otázce byl tedy jasný: předběžná kontrola obchodní praktiky je s evropským právem jako taková slučitelná. Nicméně automatický zákaz praktiky, pro niž podnikatel nezískal požadované povolení, je s evropským právem v rozporu, pokud nebyla skutečně přezkoumána její povaha.

V komentovaném rozsudku navázal Soudní dvůr na svou dosavadní judikaturu týkající se výkladu směrnice o nekalých obchodních praktikách a s ohledem na podstatu položené otázky ji doplnil o aspekt procesní povahy. Z rozhodnutí je zřejmé, že se v něm nijak neodchýlil od nastolené linie a principů obsažených ve směrnici, když potvrdil přípustnost ex ante kontrol (posuzování) obchodních praktik, avšak vyloučil jejich automatický zákaz pouze z důvodu, že procesním požadavkům nebylo učiněno zadost. Jakékoliv obchodní praktiky, jež nejsou uvedené v příloze I směrnice, tedy musí být vždy před jejich zákazem posuzovány.

Jak bylo uvedeno výše, dosavadní žádosti členských států o rozhodnutí o předběžné otázce se týkaly pouze hmotněprávních ustanovení směrnice. Neslučitelnost dotčených vnitrostátních pravidel se směrnicí měla dosud svou podstatu v tom, že dotčená národní pravidla šla nad rámec plně harmonizovaných ustanovení směrnice, která tím, že je založena na plně harmonizaci, žádné odchylky od svých hmotněprávních ustanovení nepřipouští, i kdyby na jejich základě byli spotřebitelé chráněni ve větší míře.

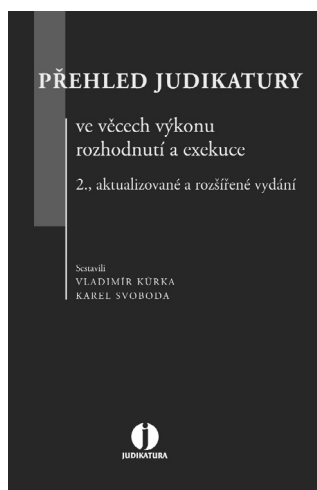
Poměrně značné množství judikátů konstatujících neslučitelnost vnitrostátního práva v oblasti nekalých obchodních praktik může mít řadu příčin. Patří mezi ně bezpochyby i skutečnost, že si členské státy při přijímání směrnice neuvědomily, jak dalekosáhlý dopad bude mít unijní úprava nekalých obchodních praktik na jejich vnitrostátní právo. Hlavně díky široké definici obchodní praktiky zakotvené ve směrnici spadá do její věcné působnosti značná škála praktik obchodníků. Navíc tím, že je směrnice založena na plně harmonizaci, byly členské stá-

ty „zbaveny“ možnosti reagovat na existující, pro spotřebitele škodlivé obchodní praktiky na svých národních trzích, a zakazovat je, protože automaticky zakázané mohou být pouze ty, jež byly schváleny unijním zákonodárcem v příloze I směrnice. Jakékoliv jiné praktiky musí být podle směrnice a ustálené judikatury vždy posuzovány ad hoc a jejich nekalost prokázána po vyhodnocení, jež musí být provedeno na základě (plně harmonizovaných) kritérií.

Tato, možná by se dalo říci i negativní, zkušenost s plně harmonizovanou směrnicí vedla členské státy k tomu, že při vyjednávání o dalších unijních předpisech v oblasti ochrany spotřebitelů jsou mnohem opatrnější a pečlivě zkoumají věcnou působnost nově předložených návrhů a jejich dopady na vnitrostátní právo. Oblast ochrany spotřebitelů je tak jednou z oblastí, kde se stal přechod od minimální na plnou harmonizaci pro mnohé země velmi problematický; po vydání rozsudků Soudního dvora mnohem problematictější než tomu bylo při schvalování směrnice o nekalých obchodních praktikách.

Knižní novinka z nakladatelství Wolters Kluwer

www.wkcr.cz

Přehled judikatury ve věcech výkonu rozhodnutí a exekuce – 2. vydání

sestavili Vladimír Kůrka, Karel Svoboda

Nakladatelství Wolters Kluwer připravilo druhé vydání přehledu judikatury na téma výkonu rozhodnutí a exekuce.

Aktualizovaný Přehled byl zhotoven s přihlédnutím k podstatným změnám, k nimž došlo po novele občanského soudního řádu a exekučního řádu č. 396/2012 Sb.

Prezentované judikáty byly autorem vybrány tak, aby byly využitelné i za nového právního stavu. Některé z nich doplnil stručným komentářem, bylo-li toho s ohledem na právní stav třeba, či poznámkou ty, které se mu jevily jako podstatné či problematické.

Přehled je rozčleněn na několik kapitol, z nichž vybíráme:

- předpoklady pro výkon rozhodnutí (exekuci)
- způsoby výkonu rozhodnutí a exekuce
- odklad nebo zastavení výkonu rozhodnutí (exekuce)
- účastníci vykonávacího řízení
- jednotlivé způsoby výkonu rozhodnutí (exekuce)
- specifika exekučního řádu.

Soubor judikatury je praktickou pomůckou zejména pro exekutory, soudce a advokáty, ale jistě se uplatní i u širší právnické veřejnosti.

Brožovaná vazba, 730 Kč

Objednávejte na www.obchod.wkcr.cz